

Infraestructures: això qui ho paga?

written by Xavier Martínez Gil | 23 de desembre de 2016

Avui no us parlaré de la burrada de més de 50.000 milions d'euros de diner públic que ens ha costat "rescatar" els bancs que ells mateixos havien enfonsat prèviament. No us parlaré de la quantitat d'impostos que hem de pagar vosaltres i jo, i que continuaran pagant els nostres fills, per assumir tant descomunal quantitat de despesa. No us parlaré de la quantitat de retallades patides en forma de menys salaris, de més atur, de menys pensions, de menys atenció sanitària, pitjor educació, pitjor cobertures socials, i un llarg etcètera, per poder rescatar als pobrissons bancs. No, avui no us parlaré d'això (tot i que espero que algun dia passem comptes de veritat d'aquest atracament a mà armada i a cara descoberta que ens han perpetrat). Avui us volia parlar d'un altre malbaratament també hipermilionari de diners públics però, aquest cop, en infraestructures inútils.

Durant els anys de bonança, ha estat una pràctica tradicional a Espanya inaugurar alguna infraestructura que donés vistositat a l'acció de govern. Ja fos un pantà a la dictadura de Franco; una variant en l'era de Pujol; un AVE a Sevilla en l'etapa de Felipe González; una autovia gratuïta en els anys de "pelotazos" d'Aznar; o les infinites línies de tren d'alta velocitat en l'època de Rajoy. Com que el gran Josep Pla ja fa anys que ens va deixar, no hi ha hagut ningú que preguntés (innocent però intel·ligentment): "Tot això: qui ho paga?". Ara ja sabem que quan deien "Hacienda somos todos" es referien a què els mateixos que paguem impostos som els mateixos que paguem les absurdes obres faraòniques de l'Estat, pensades més per agrair la butxaca de l'amic empresari que per a prestar un servei públic. S'han de mantenir ben engreixades les portes giratòries per a què no s'encallin el dia que s'abandoni el lloc al Ministeri.

Així, tots hem vist els aeroports sense avions, els trens d'alta velocitat sense passatges amb estacions a pobles solitaris i les autopistes sense cotxes. I ho acceptem amb resignació cristiana com si fossin inclemències meteorològiques. I no ho són. Són molts els disbarats comesos en matèria d'infraestructures. I el que és pitjor: ningú no s'assumeix responsabilitats. La justícia espanyola actua amb rapidesa i eficàcia per anar contra qui crema unes fotocòpies amb la cara del Rei o contra els polítics que permeten debats democràtics al Parlament o contra qui escolta la voluntat del poble en un procés participatiu. Deuen ser delictes gravíssims. En canvi, no he vist mai actuar tant diligentment la Justícia contra qui dilapida de forma tant immensa diners públics que haurien de servir a la gent, especialment a la població més desfavorida en temps de crisi. No he vist actuar la fiscalia contra els que van decidir invertir (i pagar) amb diners públics unes autopistes que han resultat fallides. Tenim dret (exigim) saber el nom de les persones que van decidir posar els nostres diners en unes infraestructures inviables. Volem saber (exigim) saber els nom de les persones que han decidit ara "rescatar" les pobres concessionàries amb més de 5.000 milions d'euros. I ho volem (exigim) saber perquè necessitem aquests diners per atendre la immensitat de persones desfavorides que l'Estat no ha pogut ajudar. Per què ha de ser més important rescatar una concessionària (o un banc) abans que una persona sense sostre, o que una família desnonada o que un una vídua que no pot pagar-se la llum? Volem (exigim) saber els seus nom, perquè els volem mirar a la cara i preguntar-los per què ho van fer.

L'últim disbarat ha estat el túnel del Pertús, deficitari també, entre altres coses perquè es va construir amb una pendent que fa antieconòmic transportar trens de mercaderies amb la llargària suficient per què siguin competitius. Algú no va fer bé la seva feina i, ara, algú ha decidit que no passa res, se'ls paga el que faci falta per què desafortunats concessionaris no perdin diners i avall. Igual va passar amb

la ja oblidada plataforma Castor (1.350 milions més enfonsats). Casualment, darrera aquestes grans obres fallides sempre trobem la mateixa empresa: ACS de Florentino Pérez. Quina mala sort ha tingut aquest pobre home!